

Artiklar ur

socialistisk tidskrift

Utgivare:
Socialistiska
Partiet

Redaktion:
L. H. Landén
Uno Modin
H. Nilsson

Adress
Luntmakare-
gatan 52 —
Stockholm 1

Tel. namn nr.:
FOLKETS
DAGBLAD

årgång 1938

Detta är ett artikelurval från Socialistiska Partiets teoretiska tidskrift, *Socialistisk Tidskrift*, årgång 1938. Artiklarnas inbördes ordning är densamma som i tidskriften och sidnummer anges (tidskriften använde löpande sidnumrering).

De flesta av artiklarna rör internationella frågor: internationalismen, kampen mot fascismen/nazismen och utvecklingen i Sovjetunionen. Flera av artiklarna diskuterar även hur man ska se på och försvara den borgerliga demokratin mot olika angrepp.

28 oktober 2006
Martin Fahlgren

Innehåll

Hitlermyten – sedd utifrån.....	1
Krönika. Stalin kräver mera blod.	5
Internationalism eller nationalism?	6
För en kämpande demokrati	8
Revolutionär socialistisk enhet [Beslut vid internationell konferens]	13
Socialistiska partiets valmanifest	22
”Demokraterna” avlivar demokratin	24

ST sid 6-9

Hitlermyten – sedd utifrån

Av ERIK LANDELIUS

I.

Den nationalsocialistiska rörelsen uppbyggdes av sina propagandister helt medvetet som folkrörelse mot de intellektuella; de visste uppenbarligen att man drabbar demokratin på dess ömtåligaste ställe, om man beskyller den för att vara ”främmande för folkets känslor” – en institution, som inte lämnar utrymme för en ”ideell världsåskådning” och som nedsätter friheten till en ”Magenfrage”. När i det nittonde århundradet den demokratiska statstanken slöt förbund med det revolutionära målet som hette: den arbetande klassens emancipation, i detta ögonblick började denna tanke att växa borgarklassen över huvudet, hota dess existens. Begreppet ”folk” växte till en ekonomisk faktor i klasskampen för det dagliga brödet. Kapitalismen var tvungen att leta efter en ideologi som upphöjde en ”heroisk” världsåskådning mot den ”materialistiska” demokratin och mot den andliga befrielsen ur metafysikens kedjor. Denna skulle tala till arbetarklassen om ”arbetets ära” i stället för att ”upphetsa” den till att upphäva sin proletära existens. Den sociala frågan uppputsades av kapitalismens filosofiska huvuden till en moralisk fråga.

Adolf Hitler själv följer helt och hållet i spåren av detta typiskt *borgerliga* – kapitalistiskt-klassmedvetna – sätt att granska den sociala frågan när han skriver: ”Den som i dag tror, att en folklig (völkischer), nationalsocialistisk stat endast skulle skilja sig från andra stater rent mekaniskt genom en bättre konstruktion av det ekonomiska livet, således genom en bättre utjämning av rikedom och fattigdom eller genom att öka de breda lagrens medbestämmanderätt i den ekonomiska processen eller genom rättvisare avlöning, genom avskaffande av för stora lönedifferenser, han har blivit kvar *i det allra ytligaste* och han har ingen blek aning om vad vi har att beteckna som världsåskådning.” (Min kamp).

Tyvärr är hr Hitler icke i stånd att komplettera positivt, vad han uttrycker här på ett negativt sätt – vi har inte heller i fortsättningen den blekaste aning om hans s. k. världsåskådning. Men det är icke alls någon tillfällighet, att nationalsocialismens segerherre som skriftställare och ideolog arbetar med en negativ patos. Kallad av den tyska kapitalismen till arbetarrörelsens krossande, måste han alltid vara rädd för att prisgiva nationalsocialismens verkliga politiska innehåll. Tar man nämligen herr Hitlers nyss citerade meningar av negativ aggressivitet och befriar dem från deras pompösa världsåskådningsmask, så låter de helt enkelt: Den nationalsocialistiska staten är icke intresserad av en omgestaltning av näringslivet, av den kapitalistiska profitens upphävande, av arbetarklassens befrielse ur löneslaveriet. De breda folklagrens medbestämmanderätt i näringslivet, avtalslöner, beskärande av företagsledarnas jättelöner och tantiemer är endast rent ytliga ting och berör ej ”den tyska arbetarens själ” – eller snarare (enligt den nazistiska terminologien): ekonomi och klasskamp är ”den judiska marxismens” uppfinningar.

Det kan å andra sidan icke alls bestridas, att mobiliseringen av emotionella faktorer, vädjandet till själ och känsla under åren före och efter nationalsocialismens makterövring har på ett påtagligt sätt påverkat massorna – och detta tvärs genom alla klasser. Det var de tyska arbetarpartiernas stora tragedi, att de stod ganska hjälplösa gentemot den nazistiska masspsykologin. Samhället i det krisskakade efterkrigs-Tyskland hade råkat i ett rent ut patologiskt själstillstånd; det var mindre mottagligt för klara revolutionära program, för vetenskapligt objektiva analyser av ”kapitalismen i döds krisen” än för helt primitiva dagspolitiska paroller, som gick deras subjektivt upprörda känslor till mötes. En nazistisk paroll såsom ”Freiheit und Brot! Der Kommune den Tod!” (”Frihet och bröd! Död åt

kommunismen!)” samt handgripliga hotelser mot tjänstgörande ministrar och judendomen verkade mera uppeggande än den långdragna, mycket samvetsgrant analyserade historiefilosofi, såsom den bedrevs på många socialistiska massmöten.

Tyska kapitalet visste att uppskatta Adolf Hitlers demagogiska begåvning. Det underblåste ivrigt hjältelegenden om ”der Führers” underbara egenskaper och förmåga. När generalfältsmarskalken och dåvarande rikspresidenten Hindenburg sommaren 1932 visade ”underkorpralen” Hitler med tämligen onådiga ord vägen ut genom porten, så var det inte annat än ett uttryck för denne gamle kejsrerlige militärs ovilja gentemot ”en folkets son”. Den gamle herrn hade över huvud taget ej begripit, vilka sociala strukturförändringar Tyskland – och ävenså det tyska kapitalet – hade gått igenom sedan icke mera Wilhelm II, utan Weimar författningen stod på dagordningen. Men han kunde framförallt icke föreställa sig, att just en folkets son vid rikets styre kunde vara mycket önskvärdt för de ekonomiskt härskande grupperna till deras privilegiers upprätthållande. De ostelbiska junkrarnas kandidat – som den tyska efterkrigshistoriens tragikomik utnämnde till den republikanska ”järnfrontens” valkandidat – var en fånge av sin miljö. När han sedan å denna miljöes vägnar ändå utsåg Hitler till kansler, var de politiska villkoren för Hitlers avancement från folkledaren till riksledaren redan avgjorda: de avgjordes nämligen i kretsar, där icke militära ranggrader och axeluppslag, utan ekonomiska intressen är bestämmande.

II.

Gränserna mellan ideologi och realitet har under den nazistiska regimen kommit att bli synnerligen flytande och beroende av en ofantlig opportunism. Denna opportunism – tillsammans med de nazistiska demonstrationernas folkliga kraft – gör för iakttagaren utifrån, för den icke-tyska studieresanden, de tyska händelserna så svårförståeliga. Den som icke från början ser och bedömer de ekonomiska, sociala och politiska realiteter, som ledde till nationalsocialismens maktillträde i Tyskland, i intimaste struktursamband med den tyska kapitalismens intressen, han kommer aldrig att förstå nationalsocialismen i Tyskland. Ofta byter den icke-tyska studieresanden sitt lofvärda bemödande om att i möjligaste mån vara objektiv, mot *tvånget* att överskatta vissa *formella* saker och aningslöst förbise den hitlertyska regimen *substans* och syfte.

Det skulle vara meningslöst att härvidlag invända, att den som betraktar nazismen med en ”förutfattad socialistisk inställning” är lika subjektiv som en borgerlig observatör. Det gäller här över huvud ej den ena eller den andra förutfattade inställningen, ej en borgerlig eller socialistisk ”fördom”. Om man erkänner nationalsocialismen som historisk efterföljare efter den demokrati, som till det sista utnyttjades av de kapitalistiska näringsgrupperna till förmån *för* det kapitalistiska godtyckets frihet och *mot* de arbetande folkdelarnas frihet, då kan man döma helt fördomsfritt. Men den som tror sig kunna avfärda nationalsocialismen antingen som ett ”kälkborgarnas pöbelvälde” – alltså den som i stället för en politisk analys avreagerar sin ur en ”andlig aristokratism” födda motvilja – eller i motsats klarar av den nazistiska rörelsen som ”tyska patriotismens renässans”, som ”den tyska själens uttryck” (och *därför* respektabel just för en utlänning), han är oförmögen till ett sociologiskt och historiskt grundat omdöme. Men är det en tillfällighet, att de båda här nämnda ofruktbara ställningstagandena gentemot det tyska händelseförloppet – är de *borgerliga* observatörernas privilegium? Eller kräver inte måhända bedömandet av *alla* fascistiska regimer en intim kännedom om både historien och sist men icke minst *arbetarrörelsens* utveckling i respektive land? Man får väl bejaka vår sista fråga. I den senaste svenska facklitteraturen har prof. Herbert Tingsten i sina undersökningar av demokrati, fascism och nationalsocialism påpekat den principiella, historiskt konstaterbara antagonismen mellan arbetarrörelse och fascism (nationalsocialism). Borgerliga studier av samma fenomen däremot, som klamrade sig fast vid fascismens-nazismens opportunistiskt bedrägliga kostymering, i stället för att granska dess objektiva

ekonomiska livsrötter, ådagalade sin yttersta sterilitet. Visserligen vore det helt dåraktigt att neka till, att den fascistiska statsapparaten förstår, att – åtminstone en viss tid –driva folkmassorna till tolerans, ja, gillande av sina åtgärder. Men den som här icke känner till förutsättningarna, han går vilse. Låt oss omnämna endast några få av dessa – för det tyska folket mycket bittra – förutsättningar. Tag t. ex. besvikelser som tyska arbetarpartierna vid makten beredde sina anhängare, när de tuktrade republikens vänner och smekte dess värsta fiender. Tag det samvetslösa sätt, på vilket Tysklands kapitalister avvältrade Versailles-fördragets tunga laster på det nödlidande folket. Tag den gränslösa förljugenhet med vilken nazismen predikade sin ”antikapitalistiska längtan” och samtidigt saboterade arbetarklassens enande mot kapitalet och Versailles-imperialismen. Den skamlösa schackrarpolitik, som utspelades bakom kulisserna mellan vissa grupper av den tunga industrin och ledande nazister – en politik som f. ö. rikskanslern dr Brüning, ”den sista tyska demokraten”, ivrigt protegerade (vilket ej hindrade Hindenburg att avskeda samme Brüning som ”bolsjevik”!). Man måste verkligen *känna till* alla dessa förutsättningar, för att kunna göra rättvisa åt nazismens säkerligen komplicerade och förbryllande fenomen. Det finns tyvärr en hel del borgerliga observatörer utifrån, som hellre håller sig vid paraderna och uppmarscherna, vid fasaden, vid den nazistiska regimens *mytologi* – och vid det otvivelaktiga faktum att (helt liknande Ryssland) en ny tysk generation uppväxer, som över huvud taget ej *mera känner till* det nazistiska maktillträdes förutsättningar som vi talade om.

Från den tyska republikens början till dess slut var den för sina sociala landvinningar kämpande arbetarrörelsen sociologiskt ojämförligt väsentligare och just för national-socialismen – som den tyske filosofen i landsflykt Ernst Bloch en gång kallade ”revolutionens sneda ståthållare” – mera utslagsgivande än exempelvis de nationalistiska böjelser som Versailles-fördraget utlöste bland de tyska massorna. Betraktar man den tyska efterkrigs-historien under dessa perspektiv, kan man hålla sig fri från varje Hitler-mytologi. Visserligen har den ogynnsamma utrikespolitiska situation, som ententen dikterade för det besegrade Tyskland, delegerat nazismen i synnerligen högt mått till ett slags nationalistisk-chauvinistisk väckelserörelse. Visserligen har den tyska demokratin lidit så svårt under Versailles-fördragets fotjärn, att man lugnt får göra ententen – som också blott är en firma av världskapitalet – medansvarig för hakkorsets triumf i Tyskland. Men är då den aggressiva ras fanatism, som nazismen dyrkar, är dess judeförföljelser, dess religionsstridigheter –utrikespolitiska faktorer? Motsatsen är riktig. En Hitler som ”konservativ” statsman utan skändlig jude- och prästhets kunde agera utomordentligt fördelaktigare på utrikespolitiskt område och förvärva sig ett vida större anseende hos breda borgerliga skikt i utlandet. Ty den utländska bourgeoisin och småbourgeoisin reagerar rätt så ”klassmedvetet” mot Hitler – ej för att han slår ned arbetarrörelsen, utan emedan han är intolerant *även* gentemot borgerliga institutioner och ideologier. I så måtto som *bakom* nazismen och *trots* den yttre fasaden av ”övervunnen klasskamp” kan framväxa *socialrevolutionära* slutledningar, verkar han oroande i utlandet. Och ingenting är i själva verket så riktigt, som att en av de väsentligaste faktorerna för den nazistiska rörelsen är dess sociala *obestämdhet*: tillträdd som ”förmedlare” mellan revolution och kontrarevolution, hyrd av kontrarevolutionen, duger den ändå icke till att övervinna det tyska *klassamhällets* djupa nöd och kris, emedan den själv inget annat är än en utväxt av det uslaste kapitalistiska klassherraväldet.

Men skall Hitler bli kvitt de *revolutionens* andar, som han kallade till krisens bemästrande (– visserligen en revolution mot kapitalister, ej mot kapitalismen, mot borgerliga utväxter, ej mot borgarklassen, mot utpressare, men ej mot den ekonomiska ordning som statuerar utpressning och profit)? Varken koncentrationsläger och tortyrkällare mot oppositionella socialister eller hemliga statspolisens och partifemens metoder mot rebeller i sina egna led skall kunna stryka över den historiska lag, efter vilken nazismen tillträdde. Och ju mera nazismen råkar i saxen

mellan revolution och kontrarevolution, mellan statsbevarande och social omvälvning – desto tydligare blir Hitlers pakt med storkapitalet, desto tydligare skall hans *pliktskyldigheter* gentemot företagsledarna bli. Det tyska storkapitalet, som i sin kända förkärlek till folkets söner och till de ”ärliga arbetarna” utsåg Adolf Hitler, är sannerligen ”Führerns” Mefisto.

III.

Det är häpnadsväckande, att trots allt detta även utanför hakkors-gränspålarna det börjar uppstå en Hitler-myt, som livligt gynnas av vissa utländska studiebesökare. Arbetarrörelsens synpunkter gentemot nazismen brukar givetvis föraktfullt försmädas av dylika mytbildande observatörer. Om Hitler är ”en stor man”, en hero, det intresserar verkligen en allvarlig granskare ej så värst mycket. Det räcker att veta, att Hitlers *funktion* i det tyska samhället i varje fall är av en historisk betydelse. Att Hitlers personliga insats härvidlag icke får underskattas, står likaså fast, men man *överskattar* honom helt enkelt, så snart man bortser ifrån, att i efterkrigs-Tyskland efter spartakisternas krossande *städse* vissa ekonomiska grupper har dikterat sin vilja; all demokrati, all folkvilja har varit utan värde. Hitlers karriär är således minst sagt ingen större ”mytos” än den framskjutna betydelse som i Tyskland efter kriget personer såsom herrar storkapitalister Stinnes, Krupp, Thyssen hade. Det tysknationella geheimerådet, dr Hugenberg, en av de aktivaste i Weimarrepublikens antidemokratiska politik och ekonomi, var på sin tid likaså i stånd att samla omkring sig relativt stora massor (till riksdagsvalet 1924 röstade mer än sex miljoner med Hugenberg-partiet som då blev det starkaste partiet). Men en myt har han aldrig varit. Varför konstruerar man då nu en myt kring Hitler? Säkerligen icke minst därför att det är mycket bekvämare att bortse ifrån Hitlers kapitalistiska mission, när man utrustar honom med ett helgonsken av personligt attraktiv, ja, religiöst maktfull kraft, som i medeltiden vissa kyrkofurstar eller senare reformationens och motreformationens ledare säges ha haft. Säkerligen är det mycket mera romantiskt att befordra hjältedyrkan och påstå, att en pannrynkning av hr Hitler kan slunga t. o. m. Schacht och Blomberg, t. o. m. Rosenberg, Göbbels och Göring till underjorden. Det låter nervkittlande för utländska läsare av spännande följetonger. Och i det att man spekulerar i dylika läsares sensationslusta har man det lätt att gissla påståendet av ett samband mellan dr Schachts och minister Fricks ekonomiska och Hitlers politiska delegation som illvillig ”marxistisk förvrängning”.

Må det förhålla sig hur som helst med de marxistiska förvrängningarna, må de verkligen försynda sig mot tidningsläsarnas fromma önskan, för vilka Hitler som hero och deus ex machina är lättare begriplig än som den organiserade arbetarrörelsens förstörare. Den helt blygsamma *verkligheten* straffar tyvärr all mytologi som lögn. Den argaste fienden av en Hitler-mytbildning – är själva den nazistiska realiteten. Vi kunde ådagalägga det intima sambandet mellan den kämpande tyska arbetarrörelsens strandande, den tyska kapitalist-diktaturens ”dolkstöt” mot Weimandemokratien och nazismens maktillträde. Men t. o. m. en man av Bertil Malmbergs kvalitet skriver ännu i sitt reportage om Tredje Riket förvånande nog, om ”känslan av en nyvunnen social position”, som gör de tyska arbetarna till national-socialister! Omvägen till denna nyvunna position, som den hårt prövade tyska arbetarklassen måste tillryggalägga, är visserligen märklig. Det synes härefter som att först den organiserade tyska arbetarklassens *död*, först *illegaliteten*, fackföreningarnas nedslående, rov, mördandet av den tyska arbetarklassens bästa och trognaste har skapat en nyvunnen social position – av visserligen helt speciellt slag! – för arbetarna. Ja, härvidlag är den utländska studieresanden tydligen icke längre historiker – han har helt uppenbart hemfallit åt den fascistiska *mytologins* tröstlösa natt, i vilken alla katter är gråa. Och Bertil Malmberg dementerar också uttryckligen, att Hitler kanske ”som illa underrättade utlänningar ofta synes tro, beror av riksvärnets och den stora finansens godtycke.” För att göra denna dementi trovärdig, behövdes det visserligen att under hitlerregimens femåriga existens utröna även bara en enda åtgärd som visade

Führerns i *motsats* till sina uppdragsgivare, i *motsats* till finanskapitalets, bankernas och riksvärnets makthavande – d. v. s. som en verkligen efter *eget* gottfinnande handlande *statsman*. Motsatta åtgärder – sådana som visar Führern som regerande docka åt de i *verkligheten* härskande makterna – finns däremot visserligen oräkneliga! För en romanförfattare är det kanske väsentligare att granska, om Hitler den 30 juni 1934 verkligen med egna händer fick rycka SA-ledaren Röhm ur sin ”lustsäng” för att sedan låta arkebusera honom, om Göbbels förfalskade Hindenburgs testamente, om Göring kallade Rosenberg en skojare. Men observatören utifrån, som intresserar sig för fakta, kommer nog att visa mindre intresse för myterna och legenderna kring Tredje riket och dess Führer än för vilka klasser den nazistiska inrikes-, social- och kulturpolitiken *kommer till godo* – och vilka som är dess *offer*. Den utländske fackmannen för vägbyggning skall med full rätt bli förtjust i de härligt konstruerade autostrador Tredje riket har byggt. Men den politiskt instruerade skall vid sidan om den estetiska kvaliteten snarare tänka på denna nybyggningarnas *rationella* sida. Ty han vet nog, att det moderna kriget kräver vapen- och manskapsmaterialets snabba transport, sålunda otadliga landsvägar.

Och den som känner till detta, han vet i alla fall *mera* om Tredje riket och dess funktion än vad hitlertyska och utländska sagoberättare kan tala om för oss.

ST sid 45

Krönika.

Stalin kräver mera blod.

När detta läses har måhända redan de skott fallit som ändat livet på de sista av ”Lenins gamla garde” – med Bucharin och Rykov i spetsen – som nu står inför sina domare i Moskva. Anklagelserna mot dem är gjorda efter gammalt känt recept. Bucharin exempelvis, som vi alltid hört omtalas som Lenins specielle gunstling, anklagas nu för att ha organiserat det mordförsök Dora Kaplan gjorde mot Lenin. Och samtliga anklagade har på ett eller annat sätt stått i hemlig förbindelse med de fascistiska makter som eftersträvat ett annekterande av Ryssland. Kommentarer till allt detta är ju strängt taget överflödiga.

Ny Dag – Stalins svenskspråkiga organ som inte bara vädrar mera blod utan också nya rubler – söker självklart överträffa sej själv i fråga om utgjutelser mot dessa män som blott för en mycket kort tid sedan var höjda över all kritik från det hållet.

Det är särskilt intressant att läsa tidningens anklagelser mot Bucharin för hans en gång ställda paroll till de medelstora ryska bönderna: ”Berika eder”. Då detta slagord omkring 1925 diskuterades inom kominternkretsar är det att märka att Stalin själv slätade över saken genom att säga att det hela blott var en smula oriktigt formulerat och t. o. m. vid 14:de partidagen sade ifrån till Bucharins motståndare, att ”ni kräver kamrat Bucharins blod, men ni skall veta att vi inte kommer att ge er det”. Men i dag anklagas Bucharin för en paroll som han själv för länge sedan frångått. Detta samtidigt med att de härskande skikten i Sovjet för länge sedan gjort denna paroll till sin. Ett citat ur den stalinistiska tidskriften Världen i Dag ger exempelvis ett mycket gott belägg härför. Tidskriften skriver om medlemmarna i det nya sovjetparlamentet:

”Några ord om de deputerades arbete under den tid som parlamentet ej sammanträder. Såvida de inte är medlemmar av några ständiga organ (presidium, kommissioner) återvänder de deputerade efter sammanträdet till sina vanliga yrken. De skall emellertid vid sitt arbete ges möjlighet att upprätthålla en levande omedelbar förbindelse med sina väljare i kretsen för rapportering på möten,

genom att resa till fabriker, byar och kolchoser och genom direkt hänvändelse till statliga och andra centrala, provinsiala och lokala organ. För att de skall ha ekonomisk möjlighet till denna verksamhet till fördel för väljarna och för kontroll av de statliga organens verksamhet antogs en lag, enligt vilken varje medlem av parlamentet kan göra anspråk på en gottgörelse med 1,000 rubel i månaden och fria järnvägsresor. Dessutom får de deputerade under sin vistelse i Moskva under den tid parlamentet sammanträder ett tillägg på 150 rubel om dagen. För kanslierna och för de utgifter, som de båda kamrarnas ordförande och deras båda tjänstgörande ställföreträdare har, som måste åtaga sig stora representationsplikter också mot utlänningar, bestämdes i lag en årlig budget på 300,000 rubel för var och en.”

Om man å andra sidan tar i beaktande att en sovjetarbetares *genomsnittslön* är 238 rubel per månad och att en kostym kostar 350-8000 rubel, ett kg. smör 12-20 rubel, ett par skor 150-350 rubel o. s. v. får man ett begrepp om vad som håller på att ske där borta och man får också en förklaring till varför oppositionen till varje ris måste hållas nere, det må kosta hur mycket blod som helst.

ST sid 78-80

Internationalism eller nationalism?

Av EVALD HÖGLUND

Utvecklingen på det internationella området har med en gång bevisat, att det Socialistiska partiets politiska ställningstagande till den ”borgerliga demokratin” och de ”demokratiska” imperierna varit riktigt. Den har bevisat riktigheten när vi sagt, att reellt så är en diktatorisk eller demokratisk regeringsform blott två olika medel för kapitalistisk maktutövning.

Den engelska imperialismen har genom de underhandlingar, som den fört med det fascistiska Italien bevisat, att dess utrikespolitik principiellt sammanfaller med det fascistiska Italiens intressen. Inom ”folkfrontens” och ”den nationella samlingens” Frankrike, har en del av de krafter, som tidigare deklarerat sin anslutning till den ”antifascistiska” folkfronten löpt över till den ”nationella samlingsministären” under Daladiers ledning, som underhandlar med Italien för en ekonomisk och militär allians. Redan under den tredje folkfrontsregeringen fastställdes nya lagar för befolkningen i de franska kolonierna. Dessa berövade de stora folkmassorna i imperiets kolonier alla mänskliga rättigheter. Den nya lagstiftningen tillstyrktes av samtliga folkfrontspartier. Alltså även av kominternpartiet och den franska socialdemokratin.

Dagens allians går alltså faktiskt England–Frankrike–Italien till Sovjet-Unionen. Ty även om den franska samlingsministären knacker på hos Mussolini existerar fortfarande militäralliansen mellan Sovjet-Unionen och Frankrike.

En väsentlig förutsättning för att England skall kunna genomföra den allianspolitik, den nu verkar för är, att *ett allmänt erkännande av Italiens rov av Abessinien kommer till stånd*. I de skandinaviska staterna drives nu, av dem som accepterar den engelska imperialismen som ledare för den internationella ”fredspolitik”, propaganda för Oslomakternas och därmed även för Sverges erkännande av Italiens erövring av Abessinien.

Den engelska utrikespolitiken, i vars ledband svensk demokrati synes gå, medför vid sidan om alliansen med Italien, ett godkännande av den engelska politiken i den spanska frågan, vilken varit till förmån för de fascistiska rövarena. Ett av Englands villkor i underhandlingarna med Italien har varit att de italienska ”frivilliga” skulle återkallas från Spanien. Den som ett ögonblick tror detta, kommer att bli besviken. England är lika intresserat som Italien på Franco-

sidan. Ja – vissa faktorer tyder på att det är mer intresserat. Engelsk kapitalism har satsat en hel del på den fascistiska sidan i Spanien – hela den internationella finanskapitalismen är intresserad av Francos seger – då hans nederlag kan komma att betyda den sociala revolutionens seger.

Tysklands intåg i Österrike har delvis, ehuru icke helt sprängt samverkan mellan Rom och Berlin. Antifascismens möjligheter i Österrike likviderades redan 1934, med Dollfusskuppen. Den österrikiska utvecklingen har bidragit till närmandena mellan England och Italien. Man skall dock komma ihåg; att närmandena mellan England-Italien pågick redan under Abessinienkriget.

Det tyska intåget i Österrike har ställt flera betydelsefulla problem på dagordningen. Det främsta är Tjeckoslovakien, vars ”självständighet” nu hotas av de tyska utvidgningsplanerna. England och Frankrike har redan förklarat, att de ingenting kan göra för att förhindra utbrottet av ett till Tjeckoslovakien lokaliserat inbördeskrig, tillkommet på grund av tyska annektoniska planer. Den polska och ungerska politiken har orienterat sig till Tyskland, för att få vara med vid ett kommande territoriellt uppdelande av Tjeckoslovakien. ”Fredsfaktorn” – de demokratiska staterna – spelar de nazi-fascistiska staterna i händerna. Så länge det icke rör sig om de ”demokratiska” imperiernas egna och omedelbara intressesfärer tillåter de de utvidgningar på självständiga staters bekostnad, som fascismens imperier önskar.

I samband med denna internationella utveckling, som under loppet av den gångna månaden fullständigt kullkastat all socialdemokratiskt och kominternt prat om ”fredliga demokratier” och avslöjat imperialismen som den blodsugare den är, antingen den nu har ”demokratisk” eller fascistisk regeringsform i det egna landet – talas nu om att Sovjet-Unionen – vilken även vägrat Tjeckoslovakien sitt stöd – söker allians med Polen. Det fascistiskt styrda Polen blir, efter att oljetraktaten med Italien är slut, en länk i kedjan över från fransk-rysk till tysk-rysk allianspolitik.

Så pågår dels krigisk – dels diplomatisk – omfördelning av världsmarknaden till förmån för stora imperialistiska intressen. Brickorna i spelet är här i Europa och i hela världen de formellt självständiga staterna. Världen omfördelas efter linjer, som tidigare icke praktiserats. Stater med högt driven teknik och stark industriell utveckling, blir exploateringskällor för de kolonialt ”hungriga” imperierna.

Hela världsbilden, med sina till Spanien och Kina lokaliserade omfördelningskrig – med på diplomatisk och militär väg genomförda erövringar av självständiga stater i Europa – ställer frågan på dagordningen, om den internationella arbetarrörelsens nyorientering. En orientering bort från kapitulationens, underkastelsens väg, över till den internationella arbetarklassens kamp mot de imperialistiska rövorna, om de nu döljer sig i fascistisk eller demokratisk skepnad, i eller utom Nationernas Förbund, det är dagens allt överskuggande uppgift.

Denna uppgift kan fyllas under den förutsättningen, att vi, som lever under ”demokratiska regeringsformer”, orkar med uppgiften att förvandla arbetarrörelsens reträtt till anfall. Om vi orkar med uppgiften att mobilisera massorna till aktiv kamp för utvidgande av arbetarrörelsens demokratiska fri- och rättigheter – fram till maktövertagande.

Den uppgiften kan uppfyllas, om de förtryckta och förtrampade människorna i fascismens länder, orkar med att ta upp kampen mot kapitalismen i eget land i syfte att erövra makten.

Internationalismen fordrar samhörighet mellan proletariatet i alla länder. Internationalismens uppgift måste vi fylla här – och måste vi vänta att arbetarklassen i alla länder fyller.

Ty endast det kan förhindra en ny världsslakt och garantera världsfred åt människorna.

ST sid 81-85 och 97-100 (publicerades som följetong i häfte nr 6 och 7)

För en kämpande demokrati

Av UNO MODIN

Det finns två viktiga och i grunden allt överskuggande frågeställningar, varom det i dag står strid inom arbetarrörelsen. Det gäller det politiska perspektivet för arbetarorganisationernas verksamhet. Den ena säger: "huvudkampen står för den borgerliga demokratin mot fascismen" – och kring den fylkas de ledande krafterna inom socialdemokratin och Komintern. Den andra slår fast: "det gäller socialism eller kapitalism", och den räknar som sina anhängare de revolutionära socialisterna världen över.

Vi socialister har kritiserat den förstnämnda parollen och gjort det med rätta. Vi har hävdad det ödesdigra i att arbetarrörelsen accepterar den, då den skymmer bort det faktum, att det är inte endast mot fascismen som stöten skall riktas utan självklart främst mot det system, som är fascismens upphov, det kapitalistiska systemet. Vi har sagt: den borgerliga demokratin är också en art av kapitalistiskt regemente. Den är vida behagligare än fascismen – det är sant – men dock den form, varur denna fascism växer fram; den har gjort så i Italien, Tyskland och Österrike. Parollen betyder alltså reellt, att arbetarna kämpar för ett kapitalistiskt regerings-system mot ett annat av samma grundkaraktär och gör detta utan garanti för att kapitalismen i det egna landet i morgon kan byta skinn, kan upphöra att vara en borgerlig demokrati och framträda som fascism. Man får ej glömma, säger vi, att kapitalismen av sina egna inboende motsättningar drives mot sin undergång och att det därför är naturligt, att den överallt förr eller senare tvingas gripa efter det sista räddande halmstrå, som en reaktionär diktatur innebär.

Vi behöver inte här återupprepa vad vi sagt tjugotals gånger tidigare också i denna tidskrift: en lystring till parollen om värmandet av den borgerliga demokratin mot fascismen blir även ett stöd för den kapitalistiska Staten i de länder, där för tillfället demokrati ännu härskar, ett stöd för den stat, som det enligt socialismens fundamentala teorier är arbetarklassens historiska uppgift att slå i spillror. Vad som nu håller på att ske har på ett sorgligt övertygande sätt gett oss rätt. Den stora dominerande arbetarrörelsens passivitet inför Abessinientragedin, inför vad som sker i Spanien; den rustningspsykos, som underblåst av både socialdemokrater och kommunister, griper in också i arbetarklassens leder; den allmänna stagnationen av den fackliga och politiska arbetarrörelsens aktivitet. Allt är mer eller mindre en följd av denna falska paroll.

Vad sker här hemma? –

Ute i de centrala delarna av Europa står arbetarmassorna mer öga mot öga med kapitalismens omvandlingsprocess från borgerlig demokrati till fascism. Här i Sverige råder ännu ett relativt lugn. I den nuvarande ekonomiska högkonjunktorens hägn slumrar miljoner svenska medel-svenssöner ur skilda klasser, ljuvt förvissade om det nuvarandes oföränderlighet. Om de någon gång vaknar vid en extra hård urladdning ur orosmolnen nere över kontinenten, sker det blott för att sucka: "Herre gud, vad vi har det lugnt", för att vända sig på andra sidan och somna på nytt. Men den uppmärksamme iakttagaren har inte samma sinnets ro. Han skönjer i allt det stillestånd, som synes vara, en snabbt fortgående process, en process, som vi tidigare sett äga rum nere i Centraleuropa: *den borgerliga demokratin utveckling från mognad till övermognad och en snabbt tilltagande förruttnelse. Han skönjer faran för en reaktionär diktators framväxande också i den svenska borgerliga demokratin.*

Hur kan detta vara möjligt? frågar sej mången. Vilar då inte vårt beprisade demokratiska system på säkrare grund? Är det inte byggt på den breda massans förtroende, denna massa,

som vid varje val sluter upp kring demokratins partier? Har inte demokratins värnare majoritet i den folkvalda kammaren och besätter de inte de dominerande posterna i ett stort antal kommuner och avgörande institutioner?

Jo, visst har arbetarklassen och de med demokratin sympatiserande en stark majoritet, visst besätter de en mängd positioner. Men det beror på demokratin själv hur länge denna majoritet skall bestå, och det beror på den, hur länge dess representanter skall sitta i de politiskt och kommunalt ledande ställningar, de i dag innehar. Endast en demokrati i ständigt framåtskridande kan ha sitt stöd i massan; endast representanter för en sådan framåtsträvande regim, män och kvinnor, som är med i marschen framåt och som inte förfaller till blott och bart byråkratiska förvaltare av den kapitalistiska statens och kommunens instanser, kan vara vad väljarna valde dem till: demokratins värnare. Sker detta? Nej! I dag är vi i stället där, då marschen framåt har stagnerat, då demokratin håller på att bli blott och bart en formaldemokrati och då tusentals ”demokratiska” tjänstemän landet runt med stor värdighet har axlat de kappor, som den gamla tidens lika reaktionära byråkrater burit före dem. Vi står inför den borgerliga demokratins ödestimma.

Socialdemokratins roll.

Den dominerande formationen i den borgerliga demokratins försvarsfront är det stora socialdemokratiska partiet, och detta partis utveckling eller tillbakagång sammanhänger med demokratins likartade förändring. På den tilltagande splittringen och den växande streberandan inom socialdemokratin kan man därför avläsa hela det borgerliga demokratiska systemets fortskridande förfall.

Socialdemokratins väg var, enligt dess partiprogram och teori, genom reformerna fram till socialismen. I dag har den genomfört sin uppmarschplan, kommit fram till den politiska makten, till begynnandet av reformverksamheten. Där står den och kan inte annat, kommer inte att kunna annat. Där har den stött på de verkliga, de ekonomiska makthavarna, som säger stopp och förklarar: det är vi som bestämmer även om ni regerar. Och regera får ni gärna göra så länge som er politik är samhällsbevarande och inte omstörtande.

Så har den revisionistiska arbetarrörelsens mäktiga flod brutits sönder mot den kapitalistiska klippgrunden, sjunkit tillbaka sedan de slammat upp ett nytt skikt byråkrater i de olika institutionerna, i de statliga och kommunala förvaltningsorganen, varifrån de i dag ”styr” det kapitalistiska Sverige. Låt oss villigt erkänna att det finns duktiga och vidsynta karlar bland dem men att det också finns motsatsen, därom vittnar den rika flora av kommunalskandaler, mångsyssleri och stelbent byråkrati, som skjutit upp inte minst i de ”arbetarstyrda” kommunerna och institutionerna. Därom vittnar exempelvis förhållandena i den socialdemokratiskt styrda Stockholms stad, där den skandalöst utformade politiken fått sin utlösning i en intensiv kamp inom socialdemokraternas egen fraktion. Vad som här tilldragit sig uppmärksamheten: mångsyssleriet, ministerlönerna till borgarråden (28,000 kronor per år med utsikt till pension på 12,500 kronor årligen) och de stora löneförhöjningarna till de högre tjänstemännen (i vissa fall ända upp till 4,000 kronor) medan de lägre inom samma kår fått litet eller ingenting, visar hur socialdemokratins ursprungliga uppgift att ”reformera” samhället blivit till ett konserverande av dettas värsta avigsidor: tjänstemannavälde och byråkrati.

Riks- och utrikespolitiskt råder samma tendens.

Inom den borgerliga demokratin själv stiger allt starkare de antidemokratiska tendenserna. Genom de små kommunalförvaltningarna ute i landet, genom kanslierna och departementen i Stockholm löper denna samma utvecklingstendens som en röd tråd. Kritikrätten förkväves. Likriktningen och en begynnande föhrerkult gör sig allt bredare. Ser vi i dag på ett så uppmärksammat och oerhört viktigt gebit som utrikespolitiken, förmärker vi även här

symptomen för denna demokratins farliga sjukdom. Här för regeringen med utrikesminister Sandler i spetsen en politik, som på det allvarligaste äventyrar hela landets öde – småstaten Sverge kedjas fast vid vissa stormakters intressen och genom Nationernas Förbund och dess statuter har landet inrangerats i en av de fronter, som formerats med tanke på nästa krig. Medan detta sker framträder utrikesministern då och då för att lugna opinionen genom att tala om landets återvändande till den gamla neutralitetspolitiken – det är effektivt camouflage för vad som verkligen tilldrar sig bakom kulisserna och som det svenska folket i gemen hålles lika ovetande om som deras valda ombud i riksdagen. Så handlar en socialdemokratisk utrikesminister i demokratins speciella föregångsland på ett sätt, som avsevärt bättre skulle passa i en diktaturstat. Det är ett handlande, som verksamt bidrager till ett undergrävande och försvagande av den nuvarande demokratins positioner.

I intim kontakt med den förda utrikespolitiken utformas också riktlinjerna för den s. k. försvarsordningen. De socialdemokratiska ministrarna i regeringen – som dominerar åtminstone till antalet – har inte bara frångått sina gamla principiella ståndpunkter, som för dem i dag är det minst viktiga, de har också engagerat sig för en utveckling av den nuvarande militärapparaten trots att det för en var något så när klarseende måste stå utom all diskussion, att denna *inte utgör ett stöd för demokratin, men väl för reaktionen*. Varje krona till denna militär tvinnar blott repet hårdare kring demokratins hals. Och då man gått att rent tekniskt bygga ut det s. k. försvaret handlar man till yttermera visso på ett sätt, så att varje officer, som ej hittills förlorat förtroendet och sympatierna för ”demokratins” regering, gör det då han bevitnar det vidunderliga mixtum kompositum, som den tillkomna försvarsordningen utgör. Den utvisar dels ett försök att skapa en liten maskinarmé, som skall, då händelserna så kräver, bli en del av en större enhet, dels ett uppkok på de förslag, som ”flottans män”, flygets dito samt en rad honoratiories i vissa landsdelar utgående från sina speciella intressen har att ställa. Kommer därtill, att en omfattande del av det 365 miljoner stora anslaget användes till beställning och påbättring av materiel, som ur försvarsteknisk synpunkt är att betrakta som fullständigt otidsenligt och värdelöst, så har man en ungefärlig uppfattning om standarden hos den militärordning, som man söker inbilla svenska folket skall utgöra ett skydd i farans stund.

Men även på en mängd andra områden återfinnes samma företeelse beträffande den borgerliga demokratins ofullkomlighet och oförmåga att fylla de för en verklig demokrati mest fundamentala funktionerna. Det kan räcka med en hänvisning till exempelvis den förda jordbrukspolitiken, upplagd i överensstämmelse med de besuttnas intressen. De stora jordbrukarna har fått nog och övernog, de små litet eller ingenting; ett tydligt bevis för detta sistnämnda är de begynnande strävanden till organisatorisk kamp, som just ”jordbrukarhjälp” framtvingat inom småbrukarkretsar. Den tyngsta bördan har den konsumerande allmänheten fått bära. Den mycket vederhäftiga tidskriften Kooperatören framför i sitt februarinumner några siffror, som i detta sammanhang är belysande. De visar att medan produktionsvolymen inom industrin under perioden 1932-36 steg från 100 till 153 och löneinkomsten från 100 till 101, så *sjönk* reallöneinkomsten per timma från 100 till 97. Detta är en återverkan av de stegrade levnadskostnaderna för industrins arbetande folk, en stegring, i vilken ”hjälp” till jordbruket spelar en inte oväsentlig roll.

Den i den socialdemokratiska valpropagandan så vitt och brett lovordade folkpensioneringen utgör ett annat exempel. Även om denna ”reform” betydde en liten förbättring för några gamla så åstadkom det dock för de allra fattigaste bland dem, de som nödgats anlita fattigvården, ingen hjälp alls. Det folkpensioneringen gav mer tog fattigvården igen. Beräknar man därtill de ökade levnadskostnaderna blir resultatet en försämring över lag.

Lenin om den borgerliga demokratin:

”Just kriget har mer än allt annat öppnat arbetarnas ögon, rivit av den borgerliga demokratin dess falska pynt och visat folket hela avgrunden av spekulation och vinningslystnad. Bourgeoisin har fört detta krig i frihetens och jämlikhetens namn, i frihetens och jämlikhetens namn har krigsleverantörerna roffat åt sig oerhörda rikedomar. Inga som helst bemödanden av den gula Bern-Internationalen skall vara i stånd att för massorna dölja den nu slutgiltigt avslöjade rövarekaraktären hos den borgerliga friheten, den borgerliga jämlikheten och den borgerliga demokratin.”

(fortsättning från föregående nummer)

Så ter sej, som vi i föregående nummer hastigt skisserade, den borgerliga demokratin yttringar i nuet. Svaghet, vankelmod och halvhet är dess kännemärke. Och hur skulle det kunna vara annorlunda? Det är en regim i övergångsperioden mellan gammalt och nytt, en regim som existerar på de verkligt makthavandes nåd. Den är full av motsättningar som blir allt djupare allt eftersom kapitalismens ekonomiska och politiska kris fördjupas. Och efter hand som detta sker tvingas de härskande till allt skarpare restriktioner och tvångsåtgärder för att kunna härska. Detta medan de arbetande, de av kapitalismen tryckta skikten, *som utgör de verkligt demokratiska elementen inom formaldemokratin*, strävar att bevara och ännu mer utvidga sina rättigheter. Då dessa verkligt demokratiska krafter ser att den formaldemokratiska staten och kommunen inte kan tillgodose deras fordringar utan i stället utgör ett rent konserverande element, förlorar de tron, de blir passiva och vad värre är de kan bli aktiva mot demokratin. De har hoppats och trott på den, de har i den sett sitt värn och de har inte tvivlat ett dugg på Per Albin Hanssons förkunnelse, att ”folket är herre i eget hus”. När de ser sej bedragna, när demokratin förvandlats från en levande, kämpande, framåtsträvande organism till ett stenbeläte, en byråkratisk apparat, vilken ser som sin uppgift, inte att tillvarata människans men väl statens, kommunens, ämbetsverkets intressen, kan de lätt förlora sin tro, ja de kan snabbt förvandlas från demokratinas vänner till dess fiender. När den stockholmske arbetaren, som inte lever ett liv i överflöd, finner att de representanter han varit med om att invälja i de kommunala institutionerna, allt mer insyltade i mångsyssleri och byråkrati, ställer som mål för sin politik att höja redan höga tjänstemannalöner, att genomföra beslut om borgarrådspensioner av omåttlig omfattning, i stället för att föra den radikala arbetarpolitik som den innehavda majoritetsställningen ger möjlighet till; när småbrukaren finner att ”välfärdspolitikens” frukter, som *han* bäst är i behov av, i stället tillfaller hans granne, godsägaren; när gamlingen ser sin illusion om ökade pensioner brista sönder –förundrar det någon att alla dessa verkligt demokratiska krafter under sådana omständigheter kan förlora tron på den nu existerande formen av ”demokrati”? Och när de förlorat den tron förlorar de därmed sitt värde som stöd för denna politiska formation. Kan de då vinnas som kämpar för en den kämpande demokratin ordning? Om inte kommer den inträdande passiviteten att göra spelet för de rent reaktionära krafterna lättare. Ty det är i en sådan situation som de fascistiska demagogernas gyllne tid är inne. Då ögonblicket för den ”starke mannen” att framträda som frälsaren är här.

Per Albin Hansson ”stärker demokratin”.

Vid en ytlig betraktelse kan det för folk med dåligt sinne för ordens valör synas paradoxalt då vi anklagar den svenska socialdemokratin för bristande omsorg om demokratin bästa. Förberedes inte nu i stället med pukor och trumpeter en starkare vakthållning kring demokratin från just detta parti sida? Talar inte Per Albin Hansson vid demokratin dag i Åbo om, ”att i demokratisk ordning skapa ett alternativ till diktaturen i fråga om handlingskraft och ledning” och arbetar inte hela den byråkratiska apparaten inom Arbetarnas Bildningsförbund med genomförandet av en generaldebatt, med kurser och föreläsningar i

detta tema? Visar inte detta, att man också på det hållet fått upp ögonen för de svagheter som vi här påtalat och strävat efter att avhjälpa dem?

Det är möjligt, ja till och med mycket sannolikt, att "Arbetarbildningens väktare" – för att tala med Per Meurling – vid specialkurser på Bommersvik, Brunnsvik och Viskadalen kommer att producera vissa kvantiteter radikal demagogi för att sålunda neutralisera den sunda opposition som finns inom den socialdemokratiska ungdomens leder. Det är en gammal välkänd metod. Men grundtonen är en gång för alla angiven av socialdemokratins ledare själv och på den kan man inte misstaga sej. När han talar om oppositionen det gäller ta hänsyn till, avser han inte de i bästa mening demokratiska strömningar som Socialistiska partiet är ett uttryck för. För honom är oppositionens ledare herrar Bagge och Andersson i Rasjön. Det är deras kritik det gäller att avtrubba och det är dem han tänker så långt det är möjligt enrullera till stöd för sitt fortsatta regemente. Inviten till den sistnämnde om deltagande i regeringen är härvidlag talande nog.

Per Albin Hanssons "stärkande av demokratin" är således ingenting annat än ett försök att starkare engagera de politiska grupper mot vilka den svenska arbetarklassen har tillkämpat sej de demokratiska rättigheter de innehar. Och är det någon som tror, att denna mobilisering av den härskande formaldemokratins krafter betyder ett bortopererande av byråkratins kräftsvulst i stat och kommun, en allmän politik i överensstämmelse med de breda folklagrens intresse? I så fall skulle det gamla receptet att fördriva Djävulen med Belsebub plötsligt ha visat sej vara mycket effektivt.

Reellt är detta s. k. stärkande av demokratin ett ytterligare avancerande åt höger och ett fjärmande från de verkligt demokratiska krafterna. Och detta faktum ändras inte av att också den svenska moskvafilialens föreståndare entusiastiskt förklarar sej vilja stå i främsta ledet för att stödja den socialdemokratiska partichefens aktion.

För en kämpande demokrati!

För att demokratin skall kunna var en kämpande sådan måste den ställa sej ett mål före, ett mål som entusiasmerar till aktivt handlande. Den tes som förkunnar, att huvudkampen nu gäller för borgerlig demokrati mot fascismen, innebär inget sådant stimulerande element. Den betyder i stället rätt och slätt ett accepterande av det nuvarande tillståndet med alla dess avigsidor som vi i det föregående har påvisat. Den kämpande demokratin syftar längre. För den är frågeställningen: "socialism contra kapitalism" naturlig därför att socialismens förverkligande är dess odelbara mål. För den framstår inte arbetarrörelsens erövrade ställningar som ett hittills men inte vidare och arbetsmassornas kamp som en passerad historisk etapp, av intresse huvudsakligen blott för avhandlingsskrivande docenter. Vad som skett är ju blott att de första bastionerna har erövrats. Från dem skall ställningarna flyttas vidare framåt. Demokratin måste därför bli en formation för vilken det aldrig finns något stillastående eller marsch tillbaka. Den måste betyda ständigt kämpande liv, ett liv som inspirerar massorna till fortsatt gärning och aktivt krossar varje försök från reaktionen att organisera sej. Att skapa denna demokrati är en stor uppgift. Arbetarrörelsen har reellt den kraft som erfordras därtill. Vid sin sida har den en snabbt växande lantarbetar- och småbrukarrörelse liksom den kan beräkna stöd från de mest betryckta skikten av medelklassen. Tillsammans utgör dessa grupper en maktfaktor av oerhörda dimensioner.

Socialistiska partiet vänder sej i sin verksamhet till dessa nämnda samhällsgrupper. Partiet vill i sitt handlande gå i spetsen för tillkämpandet av en sådan demokratisk ordning där makten vilar i händerna på de verkligt demokratiskt inställda elementen, de arbetande och av kapitalismen tryckta massorna i stad och på land.

I tecknet av en sådan kämpande demokrati vill Socialistiska partiet en utrikespolitik i det arbetande folkets intresse. Detta intresse betingar ett utträde ur Nationernas Förbund och det betingar vårt krav att Sverige som stat skall vara neutral vid kommande stormaktskonflikter. Svensk framstegsvänlig ungdom har ingen anledning att spilla sitt blod för vare sej svenskt, engelskt eller tyskt kapital, detta må sedan uppträda under fascistisk eller borgerligt demokratisk mask. Detta betyder inte att vi som parti är neutrala. Vårt stöd och våra sympatier är alltid på de av de kapitalistiska rovkrigen utplundrade och förtryckta massornas sida.

Vi säger i den nu så aktuella militärfrågan: lägg med oss grunden till en kämpande demokratisk ordning och bygg kring den en värmakt, stark nog att skydda vår fortsatta väg mot socialismen, en värmakt som ej är en frukt av partiegoistiska spekulationer utan som stående på teknisk höjdpunkt är ett med massan själv. Men vi förklarar samtidigt nödvändigheten av att krossa den nuvarande borgerliga militärordningen som är ett medel i storkapitalets hand till all verklig demokratis förtryck.

Vi socialister anser att detta land är tillräckligt rikt för att ge de fattiga en dräglig försörjning på sin ålderdom och att avlättas från deras skuldror den formaldemokratiska fattigvårdsbyråkratins nesliga ok. Det är tillräckligt rikt för att ge jordens verkliga brukare, småbönder, torpare och lantarbetare, en skälig lön för deras arbete.

Socialistiska partiet vill mobilisera arbetarnas fackliga organisationer till att fylla deras verkliga uppgift, att bli organ för vidare utvidgning av sina medlemmars intressen i socialistisk riktning, inte blott fylla funktionen av ett kontrollerat och lagbundet instrument i den kapitalistiska produktionsordningen,

Vi vill avskaffande av den konservativa statliga och kommunala byråkratin för vilken människan blott är ett nummer, ett namn i en rulla, och ersätta den med en förvaltning i den kämpande demokratins tecken kontrollerad av det arbetande folket själv.

Det stundande valet är ett kommunal- och landstingsmannaval. Men i nuvarande skärpta politiska läge är det intet tvivel om att också riks- och utrikespolitiska frågor kommer att dras in i diskussionerna. Vi har därför i denna framställning något velat beröra de spörsmål som säkerligen kommer att dominera i årets valrörelse. I framför allt ett stort antal kommuner kommer byråkratins vara eller inte vara att stå som den stora frågan. För vårt vidkommande härvidlag är, som ovan sagts, ställningen klar. För en utrensning av den formaldemokratiska byråkratins ogräs i vars skugga en groende reaktion har sin bästa jordmån. För en kämpande demokrati, för makten i de verkligt demokratiska krafternas, i det arbetande folkets händer.

ST sid 86-94

Revolutionär socialistisk enhet [Beslut vid internationell konferens]

I slutet av februari hölls i Paris en internationell konferens, anordnad av Internationella Byrån för Revolutionär Socialistisk Enhet. En kort sammanfattning av de därvid fattade besluten har tidigare publicerats i Folkets Dagblad.

Konferensen var av utomordentligt stor betydelse och kan betraktas som en lovande upptakt till en samling av de revolutionära socialistiska krafterna i världen. Den blev inledningen till en allians mellan de till Internationella Byrån anslutna partierna, Internationella Kommunistiska Oppositionen och arbetarorganisationerna i de koloniala länderna.

Följande organisationer var representerade på konferensen: Socialistiska Partiet i Sverige, Englands Oavhängiga Arbetarparti, Arbetarnas Marxistiska Enhetsparti i Spanien (POUM), Italienska Socialistpartiet, Tyska Arbetarpartiet, Palestinska Arbetarpartiet, Revolutionära Socialistförbundet i Holland, Internationella Revolutionära Ungdomsbyrån, Internationella Kommunistiska Oppositionen, Afrikanska Arbetarpartiet, Archi-Marxistiska Kommunistpartiet i Grekland, Kibbutz Artzi i Palestina, Revolutionära Socialistpartiet i Holland, Franska Förenade Socialistpartiet, tyska "Neuer Weg", socialistiska gruppen Alarm i Tjeckoslovakien, Autonoma Socialistungdomen i Frankrike, Revolutionära Socialistpartiet i Storbritannien, "Der Funke" i Österrike. Följande partier deltog med observatörer: Franska Socialistpartiet, Amerikanska Socialistpartiet, afrikanska fackföreningar, Senegalska Förbundet för Negrernas Försvar, Indokinesiska Koloniala Unionen, Nationella Frihets förbundet i Madagaskar, infödingsfackföreningarna i Pondicherry, Nordafrikas Stjärna.

Då det är av vikt att särskilt våra politiskt mest aktiva och intresserade medlemmar får närmare kännedom om konferensens beslut, återger vi i det följande några av resolutionerna. Resolutioner antogs dessutom om imperialismen (kolonialfrågan), kriget i Spanien och kriget i Kina.

I. Den internationella arbetarrörelsen och våra uppgifter.

1. Kapitalismen lider av en svår kris, som skakar den ända ner i dess grundvalar. De högst utvecklade kapitalistiska länderna har miljoner arbetslösa; i ett stigande antal länder tillgriper den härskande klassen den öppna fascistiska diktaturen; de mäktigaste kapitalistländerna förbrukar miljoner för att väpna sig till tändarna som förberedelse för nästa krig.
2. Mänskligheten befinner sig mellan tvenne världskrig. Den apparat, som upprättades 1919 av segermakterna – de tillfredsställda imperialistiska makterna – för att beständiggöra det kapitalistiska systemet, har snabbt brutit samman. Versaillesystemet har fallit sönder. I världsbourgeoisins led håller linjerna och omgrupperingarna för det förestående världskriget på att utkristalliseras.
3. I denna situation ställes den internationella arbetarrörelsen inför nya uppgifter av allvarlig betydelse. Den kapitalistiska världens allt värre kaos skapar stora möjligheter för en framstöt mot socialismen. Men den internationella arbetarrörelsen är olyckligtvis inte i en sådan ställning, att den kan gripa tillfället.
4. Ansvar för denna beklagliga situation vilar främst på Andra och Tredje Internationalerna, som båda har svikit den revolutionära marxismens principer.
5. Under årtionden har Andra Internationalens ledning varit en del av världskapitalismens generalstab. Det var dessa "reformister", som hjälpte till att driva massorna ut i det senaste imperialistiska kriget och som gav ovärderligt stöd åt bourgeoisin när den slog ner världsrevolutionens första våg, vilken följde på det ryska proletariats seger 1917. Under senare år har Kommunistiska Internationalen, genom godtagandet av klassallianser i folkfronten och genom sitt svikande av den revolutionära oppositionen mot det imperialistiska kriget, systematiskt börjat tillägna sig Andra Internationalens olycksdiga riktlinjer och handlingssätt, vilka den tidigare utdömde, och har skänkt nytt liv och auktoritet åt "reformismen" och "socialpatriotismen".
6. Denna situation inom arbetarrörelsen kan inte övervinnas genom att vackla emellan eller sprattla inom Andra och Tredje Internationalerna. Endast genom utvecklingen av en international, som omfattar ett revolutionärt marxistiskt program och praktik, baserad på de principer, som utformades av Marx och utvecklades och tillämpades av Lenin i den ryska

revolutionen, kan arbetarrörelsen rädda sig ur sitt kritiska tillstånd och gå framåt till maktens erövring.

7. Andra Internationalen kan inte återföras till klasskampens väg. Tredje Internationalen har även blivit en reformistisk organisation, den reaktionära Stalin-byråkratins internationella instrument, och kan inte tjäna några revolutionära principer på grund av: a) den stalinistiska ledningen för Sovjet-Unionens kommunistparti och dess marionetter i Komintern och dess sektioner, b) de kontrarevolutionära element, som har smugit sig in eller blivit sådana som resultat av folkfrontpolitiken, c) dess förkastande i praktiken av marxismen-leninismens fundamentala principer, d) den fullständiga obefintligheten av inre demokrati i Sovjet-Unionens K. P. och i Komintern. Det är nödvändigt för de revolutionära socialisterna inom både Andra och Tredje Internationalerna att protestera mot denna politik och dessa karaktärsdrag hos deras organisationer och ta konsekvenserna av denna aktion.

8. Den ”organisatoriska föreningen” på reformistisk basis av Andra och Tredje Internationalernas partier eller av internationalerna själva kan inte lösa de problem, som arbetarklassen står inför. Den kan endast leda till ett stärkande av reformismen och en kombinerad av den socialdemokratiska koalitionspolitiken med den stalinistiska byråkratins terrorism. Det katalanska PSUC (de sammanslagna kommunistiska och socialdemokratiska partierna i Katalonien) bevisar detta.

9. Dagens behov är att på basis av marxismen-leninismens principer samla alla krafter, som är beredda att samarbeta i revolutionär kamp mot de imperialistiska krafterna, mot imperialistisk exploatering, krig och fattigdom. Denna konferens är ett betydelsefullt steg mot förverkligandet av detta behov.

10. Grundvalen för samarbetet bör vara godkännandet av följande principer:

- a) Klassaktion såsom grundval för kampen mot kapitalismen, den kapitalistiska staten, kriget, fascismen och imperialismen.
- b) Förkastande av den av Andra och Tredje Internationalerna praktiserade folkfronten såsom varande en form av klass-samarbete. Dess riktiga alternativ är arbetarfronten. Arbetarfronten kan träffa tillfälliga överenskommelser med småborgerliga organisationer för specifika mål med förståelse av att detta inte begränsar arbetarnas självständiga klassaktion för den sociala revolutionens mål.
- c) Förkastandet under krig och i fredstid av socialpatriotismen och varje form av borgfred med kapitalistklassen.
- d) Stöd åt de undertryckta folkens i alla koloniala och halvkoloniala länder revolutionära kamp för frigörelse och sammanlänkande av kolonialfolkens nationella frihetsrörelse med de koloniala arbetarnas revolutionära kamp mot sin utsugarklass.
- e) Försvar för den sociala revolutionen i Spanien och för POUM såsom dess ledare.
- f) Försvar för Sovjet-Unionen, oktoberrevolutionens land, mot imperialistisk aggression, i syfte att försvara revolutionens erövringar genom arbetarklassens internationella aktion på klassbasis. Förfäktandet av proletär demokrati i Sovjet-Unionen.
- g) Erkännandet av nödvändigheten: 1) att störta den kapitalistiska statsapparaten, 2) att under övergången till socialismen genomföra arbetarstyre – d. v. s. en ”proletär diktatur”, vilken, samtidigt som den förintar kapitalistklassens makt, ombesörjer ett maximum av demokrati inom arbetarklassen och undviker att upprepa stalinist-regimens misstag och terror.

11. Denna form av samverkan mellan revolutionärt socialistiska och genuina (antistalinistiska) kommunistiska organisationer innebär inte ett artificiellt bildande av en ny international. Den kommer emellertid att tjäna som ett centrum för pånyttfödelse och återuppbyggande av den internationella arbetarrörelsen och för förberedelsen av en revolutionär marxistisk international under det de lämpliga politiska och organisatoriska förhållandena utvecklar sig. Den vill medverka till stimulerandet och organiserandet av alla de krafter inom arbetarrörelsen, vilka bereder vägen för en arbetarklassens international, som blir verkligt revolutionär.

12. Konferensen hemställer om den intimaste medverkan av alla revolutionärt marxistiska och genuina (antistalinistiska) kommunister, vilka – utan att inta och omfatta trotskismens ställning och sekteristiska och fraktionistiska taktik – hävdar den proletära klasskampens principer. En sådan koncentration av revolutionära krafter kommer att tjäna som en utgångspunkt för en genuint revolutionär international, vilken omfattar de självständiga revolutionära partierna och grupperna, de revolutionära elementen inom Andra och Tredje Internationalerna och de sektioner av den anarkosyndikalistiska rörelsen, som fullbordar sin utveckling mot marxismen.

13. Konferensen anmodar Internationella Byrån att omedelbart rådgöra med de partier och sektioner, vilka godkänner och är beredda att disciplinerat tillämpa de principer, som framställs i paragraf 10, med syfte att ombilda byrån enligt de i denna resolution skisserade linjerna.

14. För att befordra detta syfte godkänner konferensen följande konkreta förslag, och de representerade partierna förbinder sig att medverka till deras genomförande, vari ingår bidragandet efter förmåga med finansiellt stöd:

- a) Publicerandet av en regelbunden internationell nyhetstjänst på franska, tyska, engelska och spanska.
- b) Publicerandet av en internationell tidskrift för diskussion av den revolutionära socialistiska politikens problem.
- c) Inrättandet av en internationell fond för hjälp åt revolutionära socialistiska partier och individer, som utsättes för förföljelse.

15. Genom den i denna resolution uppdragna aktionslinjen kommer solidariteten mellan alla revolutionära socialister och verkliga kommunister att befordras och vägen beredas för en revolutionär marxistisk international.

II. Folkfronten och den revolutionära alliansen mellan proletariatet och medelklassen.

Den folkfront, som praktiseras av Andra och Tredje Internationalerna är en form av klass-samarbete mellan proletariatet och den liberala bourgeoisin (samt den av den sistnämnda beroende småbourgeoisin) på kapitalistisk grundval, vilket underordnar och uppoffrar proletariatets och småbourgeoisins klassintressen åt monopolkapitalismen.

Konsekvenserna av detta klass-samarbete har klart manifesterat sig i de länder, som har haft erfarenhet därav.

Dessa erfarenheter visar att folkfronten utgör:

- a) En broms på arbetarrörelsen i det ögonblick, då arbetarnas kamp blir en allvarlig fara för kapitalismen.

- b) Ett försvagande av arbetarrörelsen, vilken hamnar under de demokratiska partiernas och bourgeoisins ledning.
- c) På grund av det faktum att kapitalismen behåller hela sin aktionsfrihet, förvandlas arbetarklassens segerrika kamp för omedelbara ekonomiska mål till ett gyckelspel, som endast kan leda arbetarrörelsen till farliga villfarelser.
- d) Folkfronten är oförmögen att lösa kapitalismens inneboende motsättningar. Den leder nödvändigtvis till ett förstärkande av denna regims motstånd, till ett stärkande av de för fascismen gynnsamma tendenserna (omöjligheten att tillintetgöra den borgerliga staten, armén, polisen, administrationen), och på så sätt skapar den en situation, som är gynnsam för fascismens makterövring.
- e) Folkfronten leder till övergivandet av stödet av de koloniala folkens och proletärerernas kamp för frigörelse och blir följaktligen ett imperialismens bålverk.
- f) Den återverkar försvagande på proletariatets internationella kamp.

I betraktande härav förkastar den revolutionära socialistiska rörelsen folkfronten såsom stående i absolut motsättning till arbetarklassens historiska intressen.

Mot kapitalismen måste vi ställa socialismen. Mot folkfronten måste vi ställa den förenade arbetarfronten.

2. Ställd inför kapitalismens motsättningar måste arbetarrörelsen understryka att den själv är den enda klass, som har förmåga att lösa dessa motsättningar. Det oavvisliga villkoret för varje revolutionär klassallians mellan proletariatet och småbourgeoisin mot kapitalistklassen är att arbetarklassen måste behålla sin aktionsduglighet genom bildandet av en förenad arbetarfront.

Den förenade arbetarfronten är en allians av arbetarpartier och -organisationer på klasskampens grundval med ett program av delkrav och aktuella revolutionära paroller (t. ex. arbetarkontroll över produktionen), så väl som för försvar av proletariatets omedelbara intressen mot den koncentrerade kapitalmakten.

Den förenade arbetarfronten är ett arbetarklassens kampinstrument. Arbetarklassen måste förverkliga solidariteten mellan sina egna och alla utsugnas intressen. Makterövringen för socialismens uppbyggande kan endast åstadkommas på detta sätt.

3. Det är nödvändigt att i varje land uppställa ett program på följande allmänna grundvalar, varvid de särskilda förhållandena och klassrelationerna i varje land tas i betraktande.

- a) Proletariatets omedelbara krav och aktuella revolutionära paroller.
- b) Småbourgeoisins krav, vilka motsvarar dess behov och politiska insikter, men utan att innefatta någonting, som står i strid med proletariatets omedelbara krav, socialistiska syften och socialistiska principer.
- c) Följande villkor är ofrånkomliga:
 - 1) Medelklassen sammansluter sig med proletariatet kring ett program för revolutionär klasskamp med proletariatets erövring av statsmakten som mål.
 - 2) Proletariatet, vilket är den enda revolutionära klassen i ett kapitalistiskt samhälle, leder rörelsen.
 - 3) Den revolutionära alliansen mellan proletariatet och småbourgeoisin får inte innefatta något av de borgerliga liberala partierna.

- d) Under det att massaktionen utvecklas och växer är det nödvändigt att översätta småbourgeoisins revolutionära syftemål till konkreta socialistiska talesätt (expropriation av de stora jordägarna, vilket innebär jordens överlämnande till jordbruksproletärerna och småbönderna, skuldavskrivning, kooperativ organisation av hantverkare, småindustrier och småjordbruk etc.) i förening med de socialistiska arbetarnas fundamentala krav (socialistisk och revolutionär expropriation av de viktiga industrierna, bankerna och transportsystemet).
- e) Den förenade arbetarfrontens syfte är att leda proletariatet i dess kamp för omedelbara mål och för den revolutionära kampens aktuella paroller för erövring av den politiska makten och socialismen, samt att politiskt och organisatoriskt förbereda dem för denna uppgift genom praktisk erfarenhet i klasskampen.

4. Den förenade arbetarfronten bör konkret byggas på följande grundvalar:

- a) Sträng disciplin i handling för alla organisationer, som ingår i den förenade arbetarfronten.
- b) Fullständig frihet i ömsesidig kritik och varje organisations rätt att propagera för sina mål och grundprinciper.
- c) De konkreta formerna för organisationen av denna allians skiljer sig i princip från och står i motsättning till folkfronten. Dessa former måste utarbetas i förhållande till de särskilda förhållandena i varje land. Den grundläggande principen måste vara att de proletära massorna och småbourgeoisin direkt väljer sina representanter (kommittéer, arbetare-, bonde- och soldatråd etc.). Det blir nödvändigt att införa: 1) väljarnas direkta och ständiga kontroll över sina ombud, 2) väljarnas rätt att när som helst återkalla sina ombud och välja nya.

5. Samarbetet mellan arbetarorganisationerna och den antifascistiska småbourgeoisin å ena sidan och de antifascistiska elementen inom den liberala bourgeoisin å den andra måste begränsas till praktiska aktioner, som bestäms av omständigheterna och med ett förutbestämt gemensamt syfte (gemensam aktion mot terror, ömsesidig teknisk och materiell hjälp; ex.: inbördeskriget i Spanien) och måste som grundläggande villkor ha fullständig politisk självständighet för såväl den ena parten som den andra.

6. Det är de verkliga kommunisternas och de revolutionära marxisternas plikt att identifiera sig med varje framåtsträvande rörelse inom arbetarklassen och sträva att utveckla sådana rörelser till en högre revolutionär nivå. Detta är endast möjligt på arbetarfrontens grundval, och en arbetarfront bör vara målet. Under sådana omständigheter, där en arbetarfront har bildats med massornas stöd och de socialdemokratiska och kommunistiska partierna föreslår dess ombildande till en folkfront, är det de revolutionära socialisternas plikt att motsätta sig spolierandet av den förenade arbetarfronten. Revolutionära socialistpartier bör inte delta i en folkfront ens om den bildats under sådana förhållanden. Revolutionära socialister bör verka inom sådana till folkfronten anslutna organisationer som fackföreningar med syfte att stärka deras självständiga aktioner och därigenom påskynda folkfrontens likvidering. För att nå detta syfte måste de:

- 1) Rikta en konkret och djupgående kritik mot folkfrontspolitiken och kräva att denna politik avbrytes.
- 2) Organisera utomparlamentariska aktioner från arbetarmassornas sida till försvar för dessas egna intressen utan hänsyn till de borgerliga kapitalisternas i folkfronten intressen. I ett givet ögonblick kan det bli nödvändigt att parlamentarisk aktion underordnas den utomparlamentariska aktionen.

- 3) Igångsätta en allmän och konkret propaganda för alternativet: allians mellan proletariatet och småbourgeoisin.

De måste även utarbeta och genom propaganda sprida denna allians' aktionsprogram och förbereda de organisationsformer, som påfordras för att omsätta detta program i handling.

III. Kampen mot fascismen.

Fascism är kapitalets öppna men indirekta diktatur. Kapitalistklassen avstår från det direkta utövandet av sin politiska makt i syfte att rädda, förstärka och förlänga sitt ekonomiska och sociala välde. Fascismens politiska diktatur är därför endast instrumentet för kapitalistklassens ekonomiska diktatur.

Det är nödvändigt att ständigt hålla fascismens utvecklingsprocess i minnet:

Storindustrins magnater, som i alla länder är fascismens främsta finansiella understödjare, beslutar att finansiera fascistligor och därpå utnyttja dem i syfte att erövra makten på grund av tvenne väsentliga orsaker:

a) De sociala erövringar, vilka arbetarklassen har uppnått genom sin klasskamp, har till resultat en minskad profitprocent.

b) De återkommande ekonomiska kriserna tvingar dessa magnater, trots den enorma koncentrationen av deras produktionsmöjligheter, att driva sina industrier och företag på korttidsbasis, vilket resulterar i sådana förluster, att profitprocenten ständigt minskas.

Kapitalet kräver förintandet av arbetarklassens alla rättigheter och självständiga organisationer i syfte att utan svårigheter och utan motstånd kunna utöka den kapitalistiska exploateringen. Fascismen förintar dessa rättigheter och organisationer och förintar även samtidigt alla bourgeoisins politiska organisationer.

Fascismen utnyttjar till det yttersta alla de möjligheter till tvång, som av naturen ingår i den borgerliga politiska makten. Den reducerar staten till rätt och slätt ett instrument för öppet förtryck.

I det att den utsträcker sin kontrarevolutionära aktivitet till alla de sociala livets sektioner och förslavar dem genom öppet våld, uppväcker fascismen till sist mot sig själv alla de förtryckta sektionernas revolutionära kraft och möjligheten för revolutionärt motstånd.

Det är en illusion att föreställa sig att det är möjligt för fascismen att övergå i "demokratisk legalitet". Det är även en illusion att föreställa sig att det revolutionära motståndet mot fascismen kan uppstå spontant. Det måste organiseras för att kunna bli segerrikt.

Fascismen kommer till makten i de länder, där den kan skapa en massbas av småborgare, småbönder och besvikna och desperata arbetare. Det är detta, som skiljer fascismen från militärdiktaturen (Polen, Grekland).

Utgången av den kamp, som pågår mellan proletariatet och bourgeoisin kommer att bestämmas av relationerna mellan deras respektive krafttillgångar och förmågor. Proletariatet måste därför gripa sig an med ett betydelsefullt problem, nämligen förändringen av relationerna mellan dessa krafter till sin förmån. Denna kraftförändring kan endast uppnås genom att förmå de medelklassgrupper, som håller på att utarmas eller pressas in i proletariatet, och som lätt kunde bli fascismens massbas, att gå med i kampen på proletariatets sida i dess marsch mot den sociala revolutionen.

Fascismen finner sin massbas när den svaghetens och tveksamhetens politik, som uppstår ur klass-samarbetet och socialdemokratins koalitionsmetoder, berövar massorna deras tro på socialismens seger och driver bort från kampen grupper av arbetare, som har fått avsmak för

reformismens tillvägagångssätt både i politiska partier och i fackföreningarna. Den finner också sin massbas när kommunistpartiet, på grund av sina ultravänsterfel (socialfascism, sprängning av fackföreningar etc.) har misslyckats i att vinna de massor för kommunismen, som har desillusionerats av den reformistiska politiken, och när det har misslyckats i att leda arbetarklassen under kampen för omedelbara mål i en följd av ständigt bittrare strider till den därpå följande kampen för aktuella revolutionära mål (arbetarkontroll över produktionen) och slutligen till den segerrika kampen för proletariats diktatur.

Endast proletariats klasskamp på grundvalen av en gemensam front kan dra de övriga arbetande massorna, småborgarna, småbönderna och den nya medelklassen med i den antifascistiska revolutionära kampens frontlinje och inlemma dem i den gemensamma frontens organ, i syfte att arbetarklassen ska genom kampen förverkliga deras önskemål (exempelvis, såsom i vissa länder, nyfördelning av jorden, upphävande av skatter, skuldmoratorium etc.).

Folkfrontpolitiken är helt enkelt en ny upplaga av den bankrutta koalitionspolitiken, vilken har öppnat vägen för fascismen.

Fascismen representerar en form av det reaktionära våldet mot den framåtskridandets historiska tendens, som ska leda till ekonomins internationalisering och socialisering. Vi står därför inför tvenne alternativ: fascism eller socialism.

Den revolutionära socialistiska rörelsen hälsar de tappra revolutionära kämpar, som fortsätter kampen i de fascistiska länderna trots det terroristiska hotet av fängelse, tortyr och t. o. m. död, samt förpliktar sig att skärpa sina strävanden att bistå och hjälpa dem med alla medel.

IV. Kampen mot krig.

Den revolutionära socialistiska rörelsen förkastar Andra och Tredje Internationalernas politik, som går ut på att mobilisera arbetarklassen bakom de så kallade demokratiska kapitalist-regeringarna mot de fascistiska kapitalistregeringarna, och vilken förbinder arbetarklassen i de förstnämnda länderna att: a) inställa klasskampen till förmån för nationell enhet, b) identifiera sig med den härskande klassens imperialism, c) stödja upprustning och krig under kapitalistiska regeringar.

I opposition mot denna politik uttalar sig den revolutionära socialistiska rörelsen för följande aktionsprogram:

1. Förkastande av alla förslag om enhet med sektioner av kapitalist-klassen eller någon som helst kapitalistisk regering, vare sig vid förberedandet eller genomförandet av krig.
2. Opposition mot allt samarbete med någon som helst kapitalistisk regering eller med företagarklassen för fullföljandet av upprustningsprogram.
3. Kamp mot den borgerliga patriotismens ide, vilken i dag accepteras av partier, som påstår sig vara proletära och marxistiska och som endast kan ha till resultat att skapa en nationell patriotisk anda hos arbetarklassen och förinta all internationell solidaritet.
4. Avslöjande av illusionen att freden kan upprätthållas genom något "kollektivt fredssystem" genomfört av regeringar i en kapitalistisk värld och, framför allt, av Nationernas Förbund, vilket helt enkelt är uttrycket för en grupp imperialistiska staters intressen.
5. Erkännande av klasskampen såsom den grundval, på vilken kampen mot krigspolitiken, krigsförberedelserna och kriget självt alltid måste genomföras; stimulerande av arbetarklassens beslutsamhet att handla både politiskt och industriellt genom sina egna klassorganisationer.

6. I synnerhet att utveckla arbetarklassens beslutsamhet att möta varje krigshot med organiserat massmotstånd av alla slag, däribland även utnyttjandet av strejkvapnet, inte endast i syfte att förhindra krig men också att störta kapitalistiska regeringar och genomföra arbetarklassens makterövring.

7. Att upprätthålla klasskampen för den händelse krig äger rum och att gripa första tillfälle som skapas genom missnöje, krigströtthet eller ekonomisk eller social kris för arbetarklassens erövrande av makten.

8. I händelse av ett angrepp av en kapitalistisk regering eller en grupp av kapitalistiska regeringar mot Sovjet-Unionen eller någon annan arbetarstat, som eventuellt har kommit till stånd, blir det arbetarklassens plikt i de berörda kapitalistiska länderna att motstå kriget med alla tillgängliga medel, och i andra länder att bekämpa allt stöd från dessas regeringar åt de angripande kapitalistiska länderna, särskilt genom organiserad vägran att tillverka, omhänderta eller transportera all krigsmateriel till sådana länder.

9. I händelse av inbördeskrig mot kapitalistklassen i något land eller länder blir det arbetarklassens plikt i andra länder att bekämpa allt stöd från deras regeringars sida åt de berörda kapitalistiska krafterna, särskilt genom organiserad vägran att tillverka, omhänderta eller transportera krigsmateriel till sådana länder.

10. Under de förhållanden, som nämnes i par. 8 och 9, blir det de revolutionära socialisternas plikt i de länder, som inte direkt beröres av konflikten, att med alla möjliga medel stödja de antikapitalistiska krafterna, att kräva att krigsmateriel blir tillgänglig för dem, att förbereda sin arbetarklass för genomförandet av motstånd mot varje stöd åt den kapitalistiska sidan ända till störtandet av den egna kapitalistiska regeringen.

10 a. En socialistisk stat kan på grund av den internationella revolutionära rörelsens svaghet finna det nödvändigt att ingå i allianser med kapitalistiska (d. v. s. imperialistiska) stater under följande villkor:

- a) Att sådana allianser stärker försvaret för den proletära revolutionen och försvagar den kapitalistiske motståndaren.
- b) Att den revolutionära klasskampen i de allierade kapitalistiska länderna inte därigenom begränsas eller undertryckes utan i stället skärpes.

Frågan om en socialistisk stats allians med en *grupp* av imperialistiska stater måste bedömas enligt samma princip.

11. I händelse av krig mellan två kapitalistiska länder eller tvenne grupper av kapitalistiska länder (även om en arbetarstat ingår i en av grupperna) blir det arbetarklassens plikt i övriga länder – en kapitalistisk stat allierad med en arbetarstat inte undantagen – att koncentrera sig på uppgiften att störta sin egen kapitalistiska regering, därvid utnyttjande alla medel, även revolutionär defaitism. Om och när arbetarna har erövat makten blir det de revolutionära socialisternas plikt att bedöma situationen objektivt från klass-synpunkt och avgöra huruvida en aktion till stöd åt den ena sidan i kriget då är önskvärd i syfte att göra arbetarklassens styrkor till den dominerande faktorn.

Om arbetarstater invecklas i kriget, blir det varje arbetarnas klassregerings plikt att rycka till deras stöd, dock utan skyldighet att stödja deras eventuella kapitalistiska allierades krigssyften.

12. I händelse av ett angrepp av en imperialistisk regering mot något undertryckt folk blir det arbetarklassens plikt att vidta varje möjlig aktion till det undertryckta folkets stöd, såsom organiserad aktion för att vägra krigsmateriel till den ifrågavarande kapitalistiska regeringen.

Under vidtagandet av sådana aktioner måste arbetarklassen noggrant se till: a) att den inte identifierar sig med någon rivaliserande imperialistisk makts intressen i stället för det undertryckta folkets, b) att den inte stärker en sådan ledning för det undertryckta folket, vars intresse är fientligt mot arbetare- och bondebefolkningens frigörelse.

ST sid 116-117

Socialistiska partiets valmanifest

Valen den 18 september till landsting och kommunala institutioner blir en politisk kraftmätning. Valresultatet skall besvara frågan huruvida en förskjutning inträffat i det allmänna politiska läget i landet.

Svensk officiell politik, statlig och kommunal, bär kohandelns märke. Alla frågor löses i köpslåendets anda. Genom att ett borgerligt parti får medverka i regeringen, präglas alla rikspolitiska lösningar i hög grad av vad som är de borgerligas intresse. I vissa frågor har det regerande arbetarpartiet hamnat till höger om de borgerliga. Över svensk utrikespolitik vilar ett ständigt oroande dunkel. Försvarsfrågans s. k. lösning samt de fyra stora partiernas ställningstagande i densamma är en riksskandal. Denna officiella politik – svensk demokrati i nuet – är en demokrati i stagnation och upplösning – en demokrati i åldrandets senila stadium.

Vårt parti, Socialistiska partiet (Arbetarnas och Jordfolkets förbund) vill en kämpande demokrati, som i allt sitt handlande helt utgår från de breda arbetande folkskiktens intressen. Endast genom målmedveten handlingskraft och kloka, djärva initiativ kan de breda skikten väckas till politisk medvetenhet, till levande entusiasm för de allmänna angelägenheterna. Kamp är liv – ständig kohandel, ständigt kompromissande med ständigt svikna vallöften som följd skapar stigande pessimism och växande olust hos de breda folkskikten, vilka är demokratin fundament. Ett fortsatt dylikt vegeoterande betyder demokratin förfall – dess fortskridande dödsprocess. I kamp mot de borgerliga partierna, kamp i gärning och handling, kan demokratin leva vidare, befästa sina positioner – under fortsatt ”samverkan” och ”samförstånd” med de besuttna skiktens partier är demokratin dömd till undergång.

Socialistiska partiet vill:

en kraftig räfst med statlig och kommunal byråkrati. Förvaltningsapparaten måste bli föremål för en grundlig rationalisering. Ämbetsmannaväldet, som under senare år uppträtt mera utmanande än tidigare och vars spetsar götts och kurtiserats av den nuvarande regimen, måste brytas ned. Gunstlingssystem och släktförbindelser får ej vara avgörande för tillsättandet av eller befordrande på statliga och kommunala poster. Duglighet och vilja till plikttrogen tjänst måste ensamt vara utslagsgivande. De högre tjänstemännen inom rättsväsendet, försvarsväsendet, kyrkan m. fl. områden måste resolut bibringas medvetandet, att de är medborgarnas tjänare – icke deras självkorade herrar.

Socialistiska partiet vill:

Den politiska demokratin utvidgning till ekonomisk demokrati. Detta sker ej genom åtgärder av statskapitalistisk karaktär. Kampen mot storfinanserna är ej fraser i valmanifest – den består i fast medveten gärning. Utan att demokratin har kontroll över den finansiella makten i samhället är dess politiska makt endast av formell karaktär.

Socialistiska partiet vill:

en försvarspolitik som utgår från ett öppet deklarerat och utformat neutralitetsbegrepp. Den militära organisationen måste utbyggas, såsom en del av demokratins folkliga fundament – men måste stå under arbetarrörelsens kontroll – den får icke som nu vara en icke kontrollerad maktapparat. Detsamma gäller för polisväsendets vidkommande.

Socialistiska partiet vill:

en öppen fast svensk utrikespolitik, vilken om möjligt utvidgas att bli en skandinavisk, en nordisk utrikespolitik, vars främsta ögonmärke är att förrinta alla öppna eller hemliga allianser med de rivaliserande olika stormakterna och deras block. Vi vill Nationernas Förbunds organisation till en internationell förhandlingsorganisation, där frågor av internationell karaktär ständigt kan dryftas och där Sverge gör sin insats i fredens intresse. Kan en sådan omorganisation av N. F. icke förverkligas är vårt parti för Sverges utträde ur Nationernas Förbund, som i dag ingenting annat är än en vissa stormakters intresseorganisation.

Socialistiska partiet vill:

en socialpolitik, som utformas utgående från dagens och morgondagens förefintliga behov och läge. Nuvarande tillstånd att kommunen tar vad staten ger åt de behövande medborgarna måste snarast få ett slut. Motsättningarna mellan stat och kommun (exempelvis mellan Stockholms stad och staten) måste omedelbart likvideras genom ett starkt initiativ. Vid de sociala frågornas lösning är ett kompromissande med de partier, som representerar de besuttna i landet, oförsvarligt. Här gäller såsom enda utgångspunkt de hjälpbehövandes intressen, de gamlas, de sjukas, mödrarnas o. s. v.

Socialistiska partiet vill:

en statlig jordbrukspolitik, som främst utgår från småböndernas, småbrukarnas, iden fattiga jordbruksbefolkningens intressen. De krav, som formats av denna befolkningsgrupps organisationer har vårt parti företrätt och vill det även i fortsättningen företräda. Vårt parti vill verka för samhörighet mellan arbetarklassen och den arbetande jordbruksbefolkningen, som måste mobiliseras till egen kamp mot godsägare och storbönder. Det finns ingen enhetlig bondeklass. Även på jordbrukets område finns det besuttna och fattiga med naturliga motsatta intressen.

Socialistiska partiet vill:

en samling av allt arbetets folk –handens och hjärnans arbetare –kring en levande, aktuell politik. De breda organisationerna av olika art måste mobiliseras såsom demokratins ständiga kraftarsenaler. I kraft av de breda organisationernas kollektiva styrka skall de olika frågorna lösas mot de borgerliga partierna. Den majoritet i parlamentariskt avseende, som det arbetande folket tillkämpat sig skall användas för att skapa ett nytt Sverge – ett socialistiskt Sverge.

Slut upp på valdagen kring det Socialistiska partiet. Gör valet till en mönstring åt vänster. Följ Socialistiska partiet – rösta för en kämpande demokrati, som genom att befästa erövrade positioner, skapar förutsättningarna för fortsatt kamp till slutlig seger.

Socialistiska partiet.

Arbetsutskottet.

ST sid 150-154

”Demokraterna” avlivar demokratin

Av UNO MODIN

Den borgerliga demokratin genomlider en avgörande inre kris, en kris så allvarlig att den utan tvivel snart nog kommer att medföra patientens förtvinande och slutliga död. De spörsmål som i samband härmed dyker upp är emellertid inte blott av i dag. De har existerat sedan ett årtionde tillbaka. De tränger blott, allt eftersom den ena borgerliga europeiska demokratin efter den andra lägges i graven, oss ännu mera in på livet. Det blir brännande problem för dagen också i Sverige.

Att situationen är allvarlig har efter hand gått upp också för de mest vidsynta bland den borgerliga demokratis anhängare. De börjar att sakta röra på sej och de börjar förkunna – tveksamt, efter långa funderingar och tio år för sent – att något måste tydligen göras för en ändring till något som de anser som bättre. De kommer, som en första etapp, till resultatet, att nu måste demokratis problem studeras. Så sättes den väloljade bildningsapparaten igång. Man skriver studieplaner, förbereder kurser. Och i vinter skall tusentals svenska arbetare i studiecirklar av olika slag serveras, högst demokratiskt, färdiglagade åsikter om demokratin.

Allt detta kan synas gott och väl. Och vi kan självklart ge vår fulla principiella anslutning till att detta problem ventileras. Det behövs. Vi ifrågasätter inte heller vederbörandes intellektuella möjligheter. Men – och här ligger utan tvivel det avgörande momentet – har vederbörandes handlingar och hittillsvarande förkunnelse varit av sådan art att de kan anses lämpliga att skola svensk arbetarungdom i detta hela det arbetande folkets livsproblem i dag?

Om vi utgår från de senaste årens politiska lärdomar i denna fråga, måste vårt svar bli: nej. På vad sätt har nämligen den borgerliga demokratin i andra länder ”sett om sitt hus”, som frasen lyder? I de allra flesta fall sorgligt nog på ett sådant sätt, att deras nyväckta ”handlingskraft” gått ut – inte över demokratins verkliga fiender, kapitalismen och dess reaktionära politiska företrädare, men väl *över oppositionen inom arbetarrörelsens egna leder*. Demokratierna har, som man trott för att rädda sej själva, förfallit till metoder likartade med reaktionens, med fascismens, Vi behöver blott nämna namn som Noske Spartakus. Det exemplet är belysande nog. Och det erfordras blott en påminnelse om att *denna Noske på sin tid bedrev sin ruskiga hantering under livliga applåder från de ledande svenska socialdemokrater som i dag ska sköta undervisningen i ”demokratis problem”*. Ja, det är förresten inte så rasande länge sedan Per Albin Hansson själv vid ett tillfälle i riksdagen spontant utropade, att Noske – ”det var också en bra karl.”

Men det är mänskligt att fela och det är mänskligt att lära om och rätta sina misstag. Naturligtvis är den invändningen berättigad. Men har då detta skett? Har vederbörande förstått och finns viljan att utgående från denna förståelse lära något gagneligt?

Vårt parti representerar sedan mer än 20 år tillbaka den socialistiska oppositionen mot den borgerliga demokratis avarter. Våra samlade erfarenheter i berörda avseende under denna tid skulle säkert kunna fylla volymer. Låt oss därför här blott syssla något med det avsnitt av hela komplexet som i dag är mest aktuellt: ”demokratis förstärkande” inom den fackliga rörelsen.

Kring temat om den fackliga demokratin har under de senaste veckorna förts en livlig debatt. Vi känner genom dagspressen upptakten. Tidskriften Fackföreningsrörelsens redaktör herr Albin Lind har fått uppdraget att sondera terrängen för de stora och omvälvande planer kring den fackliga rörelsen som sett dagens ljus vid de länge och flitigt bedrivna förhandlingarna mellan L. O:s ledning och pamparna i Arbetsköpareföreningen. Han har fullföljt de givna

föreskrifterna genom att producera 36 sidor ideologisk pytt i panna i fyra nummer av sin publikation. Vi tror inte att det under vanliga förhållanden varit nödvändigt med ett sådant utrymme. Det hade räckt med hälften och ändå kunnat gjorts dubbelt så tydligt. Men dunkla syften kräver nu en gång dunkla uttrycksformer och Albin Linds artiklar avser också tydligen att tjänstgöra som något slags dimridå bakom vilken L. O.-påvarna mönstrar sitt imposanta kompani till en avgörande framstöt.

Nå, vad är nu de långa skriviernas korta mening? Sammanfattat skulle man kunna säga, att de avser likviderandet av medlemmarnas rätt att bestämma inom sina egna organisationer. Det beskär också i viss utsträckning förbundsstyrelsernas befogenhet. Denna rätt skall i stället koncentreras hos den utvalda ledningen, som i samråd med regeringen och arbetsköparnas representanter skall utöva den. Dessa tankegångar är ju nu för all del inte nya, på sin höjd något kompletterade. De har delvis tidigare framförts i den nothinska utredningens betänkande och de har kommit till synes i L. O:s s. k. normalstadgar.*

Demokratien befinner sej i kris, förklarar skribenten i Fackföreningsrörelsen. Och bland orsakerna till detta förhållande finner han, att

”med hänsyn till den allestädes närvarande obenägenheten att söka felen i egna underlåtenhets-synder har man inte visat ett allt för framträdande intresse för att förklara ”demokratins kris” som en följd av att vi inte i tid sett om vårt hus, d. v. s. moderniserat demokratien och dess arbetsformer. Mycket talar för att vi blivit efter på den punkten. De materiella och sociala möjligheterna har växt snabbare än ”apparaten” som blivit efter i utvecklingen.”

(Demokratins kris, som vi påpekat i en följd av år har i dag blivit upptäckt av en socialdemokratisk fackföreningsfunktionär. Det är en företeelse värd att notera. Ja, en så säregen företeelse att den gör iakttagaren smått misstänksam.)

Att denna misstänksamhet inte är opåkallad finner man belägg för vid ett fortsatt studium. Demokratins sjukhet, förklarar nämligen herr Lind, måste, evad det gäller det fackliga gebitet, övervinnas genom en modernisering. Vad han kallar den primitiva demokratien är inte längre nog. De s. k. bundna mandaten är odemokratiska. De allmänna medlemmötena är en oformlighet. Marknadsförhållandena som bestämmer utgångspunkterna för de fackliga aktionerna har blivit komplex så stora att den enskilde medlemmen inte kan överblicka dem. Att den lilla del av medlemmarna, som fortfarande går på sammanträden i denna mötesledans skall bestämma över den stora slöa majoriteten som ligger hemma – ”kan inte med särskilt stort berättigande kallas demokrati”. ”Och”, fastslår han slutligen, ”att betrakta omröstningen som högsta formen för demokrati är en fiktion, som är farlig för demokratien”.

Nej, förklarar den nye L. O.-teoretikern, ”kraftmätningarna på arbetsmarknaden är inte längre skärmytslingar. De formar sig till – för att använda en föga tilltalande men illustrativ bild – fältslag, och fältslag ledes av generalstab”. Detta – med generalstab – är så mycket nödvändigare sedan ”fackföreningsrörelsen kommit närmare det möjligas gräns.”

Låt oss först som sist säga ifrån, att herr Linds recept till demokratins bot förefaller ovanligt barockt. Han kan närmast liknas vid en läkare som söker befria patienten från krämporna genom att helt enkelt slå ihjäl honom. Och en man som presenterar ett sådant recept ska företräda L. O:s ”generalstab”. Det måste sägas, att det ser föga hoppfullt ut.

Lind konstaterar, att de materiella och sociala möjligheterna har växt snabbare än ”apparaten” som blivit efter i utvecklingen. Vad blir den självklara slutsatsen av detta konstaterande? Givetvis, att apparaten, d. v. s. organisationsformerna, teorin, riktlinjerna, måste bringas till samma utvecklingsgrad som de materiella och sociala möjligheterna.

* Sedan detta skrevs har ju vederbörandes snygga planer fått ett tydligare uttryck i den av S. A. F. och L. O. undertecknade överenskommelsen.

Vad säger oss då dessa möjligheter? Enligt artikelförfattaren i Fackföreningsrörelsen och enligt den mening som Landsorganisationens spetsar hyser, talar de för nödvändigheten av om möjligt ännu intimare samarbete med den svenska kapitalismens spetsar, med arbetsköparna och de talar för att fackföreningsfolkets bestämmanderätt inom sin egen organisation skall beskäras. "Möjligheterna" visar dessa män, betalda och tills vidare i någon mån också betrodda av de breda skikten organiserade arbetare, att i en tid då socialdemokratien nått den fullständiga parlamentariska majoriteten, då ska inte hittillsvarande fackliga tvångslagar avskaffas utan då ska i stället nya sådana lagar förberedas. Möjligheterna inspirerar vederbörande till en "modernisering" à la Hitler.

Och allt detta ska, enligt deras förmenande, "demokratien" må mycket bra utav!

För den som är djärv nog att försöka tänka socialistiskt står det å andra sidan klart, att de omtalade möjligheterna ger utsikter till någonting helt annat. De ger utsikter till nya och djärva steg mot en bättre organisation av samhället. Faktiskt håller i dag socialismen på att växa fram mitt i kapitalismens system. "Apparaten" måste då bringas i jämnhöjd med denna utveckling. Därför får inte målet, utsikten i en morgondag, vara en kringskuren rörelsefrihet för fackföreningarna, en inskränkt bestämmanderätt för menige man. Det skulle i stället vara utsikten till nytt framträngande på olika områden, bortskaffande av tvångslagarna, ett stärkande och ett utvecklande av den nuvarande borgerliga demokratien till en kämpande demokrati.

Till en kämpande demokrati! Det är endast genom en politik i det tecknet som demokratien kan leva vidare och utvecklas. En sådan politik skulle betyda, att i en upprörd tid som vår, skulle menige man i fackföreningens rulla åter känna sej som ett med sin organisation och sin ledning. Styrkan hos sammanslutningen, numerärt och politiskt, skulle ge honom trygghet och tillförsikt. Han skulle på nytt känna kamplust och lämna sin plats hemma i soffhörnan, där han setat och funderat över hur meningslöst det är att gå på fackföreningsmöten då det i alla fall är ledningen, arbetsköparna och regeringen som bestämmer.

Det är på ett sådant sätt den fackliga demokratien ska moderniseras. Vad är hela arbetarrörelsens tillblivelse och utveckling fram till nuvarande stadium annat än ett bevis för hurusom de rådande materiella missförhållandena hos massorna väckt förhoppningar om någonting bättre, ett mål som det gällde erövra. Den förhoppningen finns ännu stark bland de breda lagren och den kan ännu inspirera till handling. Det gäller blott att ge den riktiga utvecklingslinjen. Att fackföreningsmedlemmarna förnimmer sin samhörighet med rörelsen och dess strävanden är en sådan inspirationskälla. Att ställa i utsikt än fler tvångslagar, beskära den elementära demokratien, knyta fackföreningarna fastare vid den kapitalistiska staten och göra dem avhängiga av arbetsköparnas intressen, är det inte.

Och de praktiska vägarna? Albin Lind skriver – om ock i sin speciella mening – om det viktiga i att "vidmakthålla en realistisk idédiskussion inom fackföreningsrörelsen". Vad har vederbörande gjort för att genomföra ett sådant projekt? Den "upplysningsverksamhet" som bedrivits från Landsorganisationens sida, vad har den bestått uti? Huvudsakligen i ett mondistiskt preparerande av unga socialdemokratiska funktionärsämnen vid skolor och kurser av skilda slag. Dessutom dyra och omfattande turnéer för agitation för en massa klassfientliga lagar; lagen om tredje mans rätt är ett exempel, den statligt erkända arbetslöshetskassan är ett annat. I all denna verksamhet har huvudstöten satts in – inte emot arbetsköparparten men väl mot den radikala oppositionen inom rörelsen. Att slå ned den som vågat opponera har varit huvudsyftet.

Gör å andra sidan ett tankeexperiment. Om L. O. hade använt alla dessa offrade penningsummor till att i stället föra en genomgripande propaganda för en förnyelse av den gamla socialistiska solidariteten inom fackföreningarna, en propaganda för en kämpande

facklig demokrati, vilken kvalitativ styrka skulle då inte i dag kunnat förenas med den kvantitativa, vilken elan skulle inte då besjåla den väldiga massan fackföreningsmedlemmar. Detta så mycket mer som den hotande reaktionen ute i Europa (den arbetar också ivrigt i Sverige) skulle gett ytterligare stridshumör till att förstärka och utvidga de erövrade positionerna här hemma.

En realistisk idédiskussion. Kan vi vänta parollen om en sådan, *socialistiskt inriktad*, från den nuvarande fackliga ledningen? Utan tvivel inte. Den har redan hunnit för långt på den tyska socialdemokratins väg. Den ser som sitt mål att själv hålla sej kvar vid makten och att hän-synslöst slå ned den radikala oppositionen som i främsta rummet representeras av Socialistiska partiet. (I många fackföreningar har ju kommunisterna slutit upp på reformisternas sida i samma syfte.) Den idédiskussion som de kommer att lansera, blir som det heter i Fackföreningsrörelsen, till ”att förbereda medlemmarna på justeringar”, d. v. s. i redan nämnd reaktionär riktning. De vill inte förstå att oppositionen representerar den socialistiska iden som trots allt finns på arbetarrörelsens djup och förutan vilken den inte kan leva. Den representerar den kämpande demokratin som ensamt i dag kan rädda svensk fackföreningsrörelse från förintelsen.